

ΑΓΑΠΗ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ; – ΕΙΣ ΧΡΙΣΤΟΝ ΜΕΣΩ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ...;
 (Επίσκοπος Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας, «ταῦτα ἔφη»!!!)

---- . ----

«Ἡ δέ **ἄνωθεν σοφία** πρῶτον μὲν ἀγνή ἐστίν, ἔπειτα εἰρηνική, ἐπιεικής, εὐπειθής, μεστή ἐλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, **ἀ δ ι ἄ κ ρ ι τ ο ς** καὶ **ἀ ν υ π ὀ κ ρ ι τ ο ς**»

(Ἰακ.3,17)

Ναί! Ὁ Χριστός, ἡ Αὐτοσοφία ἀνυποκρίτως, δέν κάνει ἐξαιρέσεις καὶ **δ ι α κ ρ ί σ ε ι ς** οὔτε σέ ἐπισκόπους, Κυρέ, Περγάμου Ἰωάννη Ζηζιούλα, ὥστε **μόνο μέσῳ ὑμῶν τῶν ἐπισκόπων(!)** -ὅπως ἐδίδασκες- νά προσευχώμεθα εἰς Τόν Σωτῆρα μας Χριστόν, οὔτε ἴστασθε **«εἰς τόπον καὶ τύπον Χριστοῦ»**. **Εἷς**, ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὁ Σωτὴρ πάντων· **εἷς** ὁ Πατὴρ ἡμῶν· **εἷς** ὁ Διδάσκαλος· **εἷς** ὁ Καθηγητής, ὁ ταπεινός **«φίλος»** ἡμῶν (Ἰωάν.15,15), **«ὁ ἐλθὼν διακονῆσαι καὶ οὐ διακονηθῆναι»** (Μάρκ.10,45), **«ὁ ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν ὢν ὡς ὁ διακονῶν καὶ οὐχὶ ὡς ὁ ἀνακείμενος»** (Λουκ.22,27)

«ὁ νίψας πόδας, καὶ ἔσχατος πάντων στάς» (Ἰω.13,15. 13,14. Μαρκ.9,35),

«Ἰησοῦς ὁ Ναζαρινός ὁ ἐσταυρωμένος, καὶ ἀναστάς» (Μάρκ.16,6)

- + -

Καταλιπὼν τὰ ἐγκόσμια, ἴσως τώρα παραδεχθῆς διδασκαλίας περὶ τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας μας **δοκιμοτέρων σου μελετητῶν**, ὡς **Χρήστου Ἀνδρούτσου** ἢ καὶ τοῦ ταπεινοῦ **Ἀντωνίου Κόμπου**, καὶ -ἔστω μετὰ θάνατον- ἀναιρέσης πολλὰς ἐκ τῶν κακοδοξιῶν ἅς κατὰ καιροὺς εἰσήγαγες ἀλλοιῶν τὰ περὶ τὴν πίστιν δόγματα, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττον τι προβλεψαμένου, **ἵνα μὴ μεγαλυτέρα ἢ ζημία ἐφ' ἡμᾶς ἐπέλθῃ**.

Ὑπερεπλήρωσε τὴν καρδίαν καὶ τὴν διάνοιαν -τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος- ἔτι ἐκ νεότητος ἡ ἀφροσύνη, ἡ **κενοδοξία** καὶ ἡ **ὕπερηφάνεια** εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε μέχρι καὶ τοῦ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἐπελθόντος θανάτου του δέν ἠδυνήθη νά ταπεινωθῇ καὶ ἀσπασθῇ τό περὶ Ἁγίας Τριάδος δόγμα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς πρὸς τό **«ἰσόκυρον ἰσοστάσιον ἰσοδύναμον τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὸν Πατέρα»** (Ἰωάν.10,30. 14,9), δοξάζοντος καὶ διδάσκοντος ὅτι δέν μπορεῖ ὁ Πατὴρ νά μὴ προηγῆται τοῦ Υἱοῦ, καὶ νά μὴ εἶναι εἰς πλεονεκτικωτέραν θέσιν τοῦ δευτέρου Προσώπου ὡς Πρῶτο τῆς Ἁγίας Τριάδος· καὶ ὢν οὐκ ἔστιν ἀριθμός ἄλλες **πλάνες** καὶ

ισχυρισμούς, ἐκκινουῦντας ἀπό ἐνδόμοιχες κεκρυμμένες ἐγωπαθεῖς κυριαρχικές καί ἀρχομανεῖς τάσεις αὐτοπροβολῆς, τίς ὁποῖες μετεβίβαζεν καί ἐφήρμοζεν καί εἰς αὐτά τὰ τῆς πίστεως δόγματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας· οὐ μόνον δέ εἰς τοῦτο περιοριζόμενος, ἀλλ' ἔτι καί εἰς τό ὅτι «Ὁ Ἐπίσκοπος ἵσταται εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ» καί «δέν ἐπιτρέπεται ὁ πιστός νά προσεύχεται ἀπ' εὐθείας εἰς τόν Χριστόν, ἀλλά μόνον μέσῳ τοῦ ἐπισκόπου»!!! Καί πολλά ἄλλα ἀπαράδεκτα καί αἰρετικά, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπὶ ἔτη ἐπρωτοστάτει παρασύρων τούς ἐν τῇ Θεολογικῇ Ἀκαδημίᾳ Βόλου, ἐπισκόπου Ἰγνατίου τοῦ Ἰδρυτοῦ καί ὑποστηρικτοῦ τῆς «Μεταπατερικῆς Θεολογίας» μέ τό σνάφι του ἐκεῖσε διδασκόμενα· ἀλλά μεγαλυτέραν ζημίαν ἐπενεγκών-προσενεγκών ἐπιρεάσας ἀφάνταστα καί εἰς μέγαλον βαθμόν τόν Πατριάρχην Βαρθολομαῖον, ὅστις μετά τοῦ Πάπα ἀναφανδόν καί ἀπροκαλύπτως πλέον προχωροῦν δι' ἀλμάτων, οὐχί διά βημάτων μόνον, διά κοινόν Πάσχα καί «κοινόν ποτήριον»! Εἰς Ἱερὸν Ναόν Ἀγίου Φωκᾶ λιμένος νήσου Πάτμου, εἰς τό ὁμώνυμον χωρίον Σκάλα, ἤδη συλλειτουργοῦν καί συμπροσεύχονται Πρεσβύτεροι, Ἱερεῖς καί Ἱέρειες παντός δόγματος, μεταλαμβάνοντες ἀπό κοινοῦ ποτηρίου «οὐνιτικῶ τῶ τρόπῳ» «ψευδορθόδοξως», Κληρικοί καί λαϊκοί.

Θρησκεία καί ἀγάπη «μέ δόσεις» δέν γίνεται. Ὁ Νόμος ἐντέλλεται «ἀγαπήσης Κύριον τόν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καί ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καί ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καί τόν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν» (Λουκ.10,27). Ἀλλά συνήθως δέν συμβαίνει ἔτσι. Ἔχουμε τό ποσοστό ΜΑΣ (ποιό ἀλήθεια οἱ ἄφρονες;!!!) κρατημένο εἰς τὰ ἀφορῶντα τόν Θεόν, «ὑποκλέπτοντες» -ἀλίμονον- Αὐτόν, Τόν «ἀνενδεῆ, ἀπρόσβλητον, ἀναφῇ καί χορηγόν πάντων», κάνοντας (προσποιούμενοι) τόν τελείως ἀνήξερο· εἰς δέ τὰ τοῦ πλησίον συντελοῦν πολλοί ἰδιοτελεῖς παράγοντες, ὥστε τὰ ποσοστά τῆς πρὸς ἐκεῖνον ἀγάπης μας καταλήγουν νά εἶναι ἐλάχιστα, ἢ καί μηδαμινά ἕως καθόλου, ἐγκλείοντα μέσα μιά πλήρη ἀδιαφορία μέχρι παντελῆ ἄγνοια. Καμία ἀγαθὴ αἴσθησις καί καλὴ διάθεσις περί ἐκκλησιολογικῆς καί Χριστολογικῆς γνώσεως καί ἐνστερνήσεως, ὅτι αὐτός καί ὁ ὅποιος πλησίον, ὡς ἀνθρωπίνη ὑπαρξίς καί ὄντοτης, εἴμεθα ὁ καθένας ΜΕΛΟΣ (Ἐφεσ.5,30. Α'Κορ.6,15), πού ὅλα μαζί συναπαρτίζουμε τό ΣΩΜΑ Του πού καλεῖται Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας ΚΕΦΑΛΗ (Ἐφεσ.5,23. 1,22. Κολοσ.1,18) εἶναι ὁ Δημιουργός της / τὴν πρώτη φορά, // καί μετά τὴν πτώσιν ὁ ἀναδημιουργός, ἀνακαινιστής καί σωτήρας της, διά τῆς «ἐν τῷ αἵματι τῆς σταυρικῆς Του θυσίας» (Κολοσ.1,20. Ἐφεσ.1,7) αὐτὴν λυτρωσάμενος, «λύσας τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου καί καταπατήσας αὐτόν διά τοῦ θανάτου Του καί τῆς ἀναστάσεώς Του» (Α' Ἰωάν.3,8). «Ἀγορασθέντες ἀντί τιμῆς αἵματος» (Α'Κορ.6,20), καί «μή

εἰς ἑαυτοὺς πλέον ἀνήκοντες» (Α΄Κορ.6,19). Καί «ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα, υἱὸν ἢ θυγατέρα περισσότερον ἐκείνου, οὐκ ἔστιν ἄξιος αὐτοῦ» (Ματθ.10,37). Καί «πᾶς ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελφάς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Του, ἑκατονταπλασίονα λήψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει, ἀράμενος τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ὀπίσω Του ἀκολουθῶν» (Ματθ.19,29. 10,38). Τέτοια «τελεία ἀγάπη, ἣτις ἔξω βάλει κάθε φόβο» (Α΄Ιωάν.4,18) μᾶς ἐδίδαξε νὰ ἐπιδεικνύωμε, καὶ πρὸς Αὐτόν ὡς εἰς Πατέρα Δημιουργὸν Θεὸν καὶ πρὸς τοὺς ἑαυτοὺς μας· χωρὶς νὰ μᾶς διαφεύγει ὅτι τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα γύρω, τὰ πῶς προσφιλῇ μας πρόσωπα μέχρι καὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας «ἔχομεν λάβει παρά Τοῦ Θεοῦ καὶ δέν πρέπει νὰ καυχώμεθα ὡς μὴ λαβόντες, καὶ ἄρα δέν μᾶς ἀνήκουν» (Α΄Κορ.4,7)!

Ὡς πρὸς δέ τὸν πλησίον, ὅστις εἶναι αὐτός ὁ Θεός ὡς εἰκὼν αὐτοῦ, δέν πρέπει ποτέ νὰ τὸν παραθεωροῦμε καὶ νὰ τὸν παραβλέπωμεν οὐδέποτε, εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποιοῦδήποτε, καὶ τοῦ ἁλλοεθνοῦς καὶ τοῦ ἐχθροῦ ἀκόμη, διότι «τῷ Θεῷ ποιῶμεν ὅ,τι τῷ πλησίον ἐργαζόμεθα» (Ματθ.25,40). Τοῦτο μιμησκόμενοι πάντοτε διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου διδαχθείσης ἡμῖν Παραβολῆς τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου· ὅστις, ὁρῶν ἐχθρόν ἄνθρωπον Ἰουδαῖον περιπεσόντα εἰς τοὺς ληστὰς ἐν πληγαῖς ὄντα καὶ ἡμιθανῆ τυγχάνοντα, δέν ἀντιπαρέρχεται αὐτόν ὡς ὁ Ἱερεὺς καὶ ὁ Λευίτης, ἀλλ’ ἐσπλαγχνίσθη, προσῆλθε, κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιβάσας δέ αὐτόν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος ἤγαγεν αὐτόν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ» (Λουκ.10,30-34).

Ὅσο παράξενο κι’ ἂν μᾶς φαίνεται, σ’ ὅλες τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ δίνουμε μεγάλη καὶ τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ ἀξίαν. Ἄς ἀκούσωμεν τοῦ Ἀδελφοθεοῦ τὸν λόγον καὶ ἅς φοβηθῶμεν. «Ὁ ἐν ἐνὶ πταίσας γέγονε πάντων ἔνοχος» (Ἰακ.2,10). «Ἐάν δέν μοιχεύσεις, φονεύσεις δέ, ποία χάρις; γέγονας παραβάτης νόμου» (Ἰακ.2,11). Ἐάν τελειώσης τὴν πεπονόφετα καὶ ἐν συνεχείᾳ πετάξης τὴν πεπονόφλουδα στό δρόμο, γλιστρώντας δέ, σκοτωθῇ κάποιος ἄγνωστος· ἢ ἐάν συκοφαντήσης μιά ἀγνή κοπέλλα καὶ καταστραφῇ διὰ βίου· ἢ φθείρης τὴν υἰότητα σου νοσηλευόμενος «εἰς βάρος τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου», ἢ, ἢ, ... / ἀποκλείεις ἀσφαλῶς ἑαυτόν τῆς σωτηρίας, μὴ ἀπαλλασσόμενος τῆς καταδίκης, ἐπειδὴ ἐπιτελεῖς ἐκτελεῖς καὶ πράττεις (ἴσως, δῆθεν ὡς νομίζεις) ὅλα τὰ ἄλλα! «Πολλὰ γάρ πταίομεν ἅπαντες» (Ἰακ.3,2). «Τὴν γλῶσσαν οὐδεὶς δύναται τῶν ἀνθρώπων δαμάσαι» (Ἰακ.3,8). «Πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης» (Ρωμ.3,4). «Ἄπαντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, ἠχρειώθησαν ἕως ἐνός. οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστι ποιῶν δικαιοσύνην» (Ψαλ.13,3. 52,3)

Ἄν γνωρίζης καί δύνασαι νά κάνης τό καλό καί δέν τό κάνης, θά σοῦ λογαριασθῇ ὡς ἁμαρτία. «Εἰδότη καλόν ποιεῖν καί μή ποιοῦντι, ἁμαρτία αὐτῷ ἐστι» (Ἰακ.4,17).

«Ἄνὴρ ἀσύμβουλος καθ' ἑαυτοῦ πολέμιος» (Πατερικόν)

«Ἐλεγγε σοφόν καί ἀγαπήσει σε» (Ψαλ.9,8 Δίδου σοφῶ ἀφορμήν καί σοφώτερος ἔσται» (Ψαλ.9,9)

«Μή ἔλεγγε κακοῦς, ἵνα μή μισήσωσί σε» (Παροιμ.9,8)

«Δός μοι σοφίαν καί σύνεσιν (ἵνα κυβερνήσω δικαίως καί μετά σωφροσύνης τόν λαόν)» (Παροιμ.4,5. Σοφ.Σολ.9,4)

«Εἴ δέ τις λείπεται σοφίας, αἰτήτω παρά τοῦ διδόντος Θεοῦ πᾶσιν ἀπλῶς καί οὐκ ὀνειδίζοντος» (Ἰακ.1,5)

«Πολλοί εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δέ ἐκλεκτοί. ὁ ὀφθαλμός σου πονηρός ἐστίν. Θέλω πᾶσι δοῦναι ὡς καί σοί· εἰ οὐκ ἔξεστί μοι ποιῆσαι ὃ θέλω ἐν τοῖς ἐμοῖς;» (Ματθ.20,14-16).

«Γέγονας παραβάτης νόμου. ἡ γάρ κρίσις ἀνέλεος τῷ μή ποιήσαντι ἔλεος» (Ἰακ.2,13).

«Ἐξ ἔργων δικαιοῦται ἄνθρωπος καί οὐκ ἐκ πίστεως μόνον» (Ἰακ.2,24).

«Καί τά δαιμόνια πιστεύουσι καί φρίσσουσι» (Ἰακ.2,19)

«Ὁ Ἀβραάμ ἐξ ἔργων ἐδικαιώθη, ἀνενέγκας Ἰσαάκ τόν υἱόν αὐτοῦ ἐπὶ τό θυσιαστήριον· ἡ πίστις συνήργει τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, καί ἐκ τῶν ἔργων ἡ πίστις ἐτελειώθη καί τοῦ ἐλογίσθη εἰς δικαιοσύνην, καί φίλος τοῦ Θεοῦ ἐκλήθη» (Ἰακ.2,21-23)

Κάνε κάτι, θυσίασε κάτι, ἄνθρωπε. «Σκώληξ εἶ, εἰς βρῶμα σκωλήκων λιπαίνων καί πλατύνων τό σεαυτοῦ σῶμα. Ἀθάνατον ψυχὴν τήν ἐν σοί μᾶλλον λογίζου, περί αὐτῆς μερίμνα χρόνου φειδόμενος, λόγοις Κυρίου διδάσκων, τούτοις ἔκτρεφον καί καταρτίζων θεοῦμενος αὐτήν» (Λουκ.5,1. Γαλ.6,1).

«Μή φοβηθῆτε ἀπό τῶν ἀποκτεννόντων τό σῶμα, τήν δέ ψυχὴν μή δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε δέ μᾶλλον τόν δυνάμενον καί ψυχὴν καί σῶμα ἀπολέσαι ἐν τῇ γεέννῃ» (Ματθ.10,28)

«Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτόν καγὼ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ.10,33).

«Τά ἐν τῷ σκότει εἶπατε ἐν τῷ φωτί, καί ὁ εἰς τό οὖς ἠκούσατε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων (ἀπό τίς ταράτσες)» (Ματθ.10,27).

«Ἀνένδεκτόν ἐστι τοῦ μή ἐλθεῖν τά σκάνδαλα· οὐαί δέ δι' οὗ ἔρχεται. συμφαίρει αὐτῷ ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὀνικός εἰς τόν τράχηλον αὐτοῦ καί καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης» (Λουκ.17,1. Ματθ.18,6)

Ὅποιος ἐλέγχει τά σκάνδαλα, δέν διεκδικεῖ ὅπωςδῆποτε καί τήν ἡρωοποίησή του, τήν αὐθεντικότητα, τήν μοναδικότητα, τήν ἀπολυτότητα τό ἀλάθητο, τήν καταδίκην -τέλος- κανενός. Ἐπιποθεῖ, προσδοκᾷ, ἐπιδιώκει καί ἀναμένει διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ, -τόν ὁποῖον ἐντέλλεται τόσον ἡ Παλαιά, ὅσον καί ἡ Καινή Διαθήκη-, τήν σωτήριον μεταμέλεια, μετάνοια, ἐπιστροφή καί ἐπάνοδο «εἰς τά τοῦ οἰκείου περιβάλλοντος τοῦ Πατρός καί πρὸς Αὐτόν τοῦτον τόν Πατέρα (Λουκ.15,18) τοῦ ἀπομακρυνθέντος ἐξ αὐτοῦ υἱοῦ καί (εἰς) χώραν μακράν τήν τῆς ἁμαρτίας, δαπανῶν ὃν παρέλαβε θεϊκόν πλοῦτον» (καί Ἰ. Ὑμνολογία).

«Αἱ ἀρχαί, αἱ ἐξουσίαι, οἱ κοσμοκράτορες τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τά πνευματικά τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ΠΡΟΣ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΕΣΤΙΝ Ἡ ΠΑΛΗ ἡμῶν, καί μή πρὸς αἷμα καί σάρκα» (Ἐφεσ.5,12), ἡ ὁποία θά ἀποκορυφωθῇ τὰς ἡμέρας τοῦ «Ἀντιχρίστου καί τοῦ Ψευδοπροφήτου» (Ἀποκ.19,20), οἱ ὁποῖοι, «ζῶντες ἐν σώματι καί οἱ δύο θά ριφθοῦν εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός τήν καιομένην ἐν θείῳ» (Ἀποκ.19,20) ὑπὸ τοῦ τελικοῦ νικητοῦ τῆς ἐπιγείου ἱστορίας καί «ἀνακαινιστοῦ πάσης τῆς κτίσεως καί δημιουργίας, γῆς καί οὐρανοῦ» (Β' Πέτρου 3,13), ὁ ὁποῖος «θά ἐξέλθῃ νικῶν καί ἵνα νικήσῃ» (Ἀποκ.6,2), καί ἅτινα θά λάβουν τήν «καινή τους μορφή» (Β' Πέτρ.3,13 ἀκριβῶς καί ταυτοχρόνως μέ πάντα τά συμβησόμενα, δηλαδή ὅσα θά λάβουν χώραν «ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ» (Α' Κορ.15,52) κατὰ τήν Δευτέραν ἔνδοξον Παρουσίαν τοῦ Κυρίου. Οἱ δύο αὐτοί, λέγω, μέ τίς δοξασίες τους διά τῶν ὁποίων καθ' ὅλον τόν ροῦν τῆς ἱστορίας «μολύνουν τούς νόας τῶν ἀνθρώπων» (Α' Κορ.8,7), διότι «πολλοί ψευδοπροφήται κατὰ καιρούς ἐγειρόμενοι ἐν τῷ κόσμῳ, θά πλανῶσι αὐτόν» (Ματ.24,11,24. Μάρκ.13,22. Β' Πέτρ.2,1. Α' Ἰωάν.4,1. Ἀποκ.20,10), «φλογίζοντες τόν τροχόν τῆς γενέσεως, τῶν ἀδυνατωτέρων ἐξ ἡμῶν εἰς τά περί τήν εἰς Χριστόν πίστιν» (Ἰακ.3,6).

Ἀναστάς, καί Νικητής τοῦ διαβόλου ἀναφανείς καί ἀποδειχθεῖς ὁ Σωτήρας μας καί Λυτρωτής Χριστός, ἐπιτρέπει αὐτή τήν διαρκῆ πάλη καί τό συνεχές «ἀκόνισμα καί τήν προστριβήν» μετά τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ μας, ὡς καθημερινήν ἄσκησιν-προπόνησιν, ἵνα μή χαλαρώνωμεν καί ἀποχαυνούμεθα εἰς τήν πνευματικὴν ζωὴν. Μᾶς δοκιμάζει «ὡς χρυσόν ἐν χωνευτηρίῳ, ἵνα ἐξ αὐτοῦ λαμπρότεροι ἐξερχώμεθα» (Σοφ.Σολ.3,6). Καί μετά τοῦ Ἀδελφοθέου Ἰακώβου ἐπαναφθέγγεται

πρός ἡμᾶς, «**πᾶσαν χαράν ἠγήσασθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις, γινώσκοντες ὅτι τό δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως κατεργάζεται ὑπομονήν· ἡ δέ ὑπομονή ἔργον τέλειον ἐχέτω, ἵνα ᾗτε τέλειοι καί ὀλόκληροι, ἐν μηδενί λειπόμενοι**» (Ἰακ.1,4).

Παρεχώρησε δικαιώματα εἰς τόν Σατανάν ὁ Χριστός, ὥστε «**νά δοκιμασθῇ ἡ πρός τό Λυτρωτικόν Αὐτοῦ Πρόσωπον στερεότης τῆς πίστεώς μας, ἥ ἡ χλιαρότης μας καί ἡ ὑφ' ἡμῶν προσκύνησις τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἡ λῆψις τοῦ «χαράγματός» του** (Ἀποκ.3,16. 13,12. 19,20), «**Ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροί γένωνται**» (Α΄ Κορ.11,19. Β΄ Τιμ.2,15), «**Ἵνα φανερωθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν οἱ διαλογισμοί**» (Λουκ.2,35).

Τοῦτο, ἔκδηλον πρόδηλον καί ἐμφανέστατον εἰς τὰς ἡμέρας μας καί πρό τοῦ ἐλθεῖν τόν Ἀντίχριστον, γίνεται κυρίως ὑπό τῶν «**ἐμπαικτῶν**» (Β΄ Πέτρ.3,3), τῶν «**διψύχων καί ἀκαταστάτων ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν**» (Ἰακ.1,8), τῶν «**χωλαινόντων ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις**» (Γ΄ Βασιλ.18,21), τοῖς «**δυναμένοις δυσί κυρίοις δουλεύειν**» (Ματθ.6,24), «**Χριστῷ καί Βελιάλ διακονεῖν**» (Β΄ Κορ.6,15), «**Πάπα καί Βαρθολομαῖω εὐαρεστεῖν**», «**Ἑτεροδόξοις, Σχισματικοῖς, ἀπίστοις καί Σατανισταῖς, ὡς καί Ὁμοφυλοφίλοις καί πάσῃ αἰρέσει καί δοξασίᾳ ἄλλῃ ἄλλοπροσάλλω συλλειτουργεῖν καί συμπροσεύχεσθαι**», ὅπως κάτι λυσσόντα Ἀρχιμανδριτάκια κακοαναθρεμμένα, καλομαθημένα, διψῶντα τὰ μεγαλεῖα, μέσ στήν περιπάθεια καί τήν φιληδονία κυλιόμενα, τό ἐξεζητημένο τῆς χλιδῆς καί τῆς καλοπέρασης ἀναζητοῦντα κοντά σέ ψευτογεροντάδες σερνάμενα· πού γυαλίζει ἡ προβιά τους καί ἡ λεπτότης τῆς ἐπιδερμίδας τους, οἱ θηλυπρεπεῖς κινήσεις τους καί τό φιλόδακρυ τὰ γελοιοποιοῦν, τὰ δέ ἀστραφτερά τους ράσα, ἡ τέλεια καί πανάκριβη ἀμφίεσή τους καί ἡ ἄψογη κόμμωσή τους τούς δείχνουν, ὅτι πρέπει νά παραδεχθοῦν πῶς ἀπέτυχαν στήν ἐκλογήν καί τήν κρίσιν των, καί μᾶλλον πρέπει νά στραφοῦν σέ ἄλλα μονοπάτια τῆς κοινωνίας, καί ὅχι νά ἐπιδιώκουν ν' ἀναρριχηθοῦν σέ ἀνώτερα σκαλοπάτια τῆς ἐκκλησιαστικῆς κλίμακας. Ἄν μάλιστα τούς ἔχουν πῆ -ἐκτός τοῦ Γέροντα- καί μερικοί, «**τί Δεσπότης θά 'σουν σύ ἂν γινώσουν ἐπίσκοπος**»!!! Ἦ, τότε σαλέβουν τὰ καημένα, «**τά βαράει**»... κατακέφαλα, οἰστρηλατοῦνται καί ἡσυχία δέν ἔχουνε. Χαλᾶνε γυρίζοντας ὅλο τόν κόσμον. Ξοδεύουν καί πουλᾶνε ὅ,τι ἱερό καί ὅσιο, προσκυνᾶνε καί προδίδουν τὰ πάντα, ἀρκεῖ μόνο νά πετύχουν νά βάλουν κωλοκύθα στό κεφάλι καί νά κρατήσουν ματσούκα στό χέρι! Νά γίνουν «**μίτρο - παλούκες**», ὅπως τούς ἀποκαλοῦσαν κοροϊδεύοντάς τους οἱ Ἑβραῖοι ἔμποροι στήν Ἀγορά πλάϊ στόν Ἅγιο Μηνᾶ Θεσσαλονίκης πρὶν εἰσελθουν κορδωμένοι καί λαμπροφορεμένοι στό Ναό, ξεπερνώντας τούς δικούς τους Φαρισαίους, τῶν ὁποίων τό χάλι καί τό κατάντημα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Του στηλίτευσε καί καυτηρίασεν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ὡς

«ποιοῦντας πάντα τὰ ἔργα αὐτῶν πρὸς τό θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις, πλατύνοντας τὰ φυλακτήρια αὐτῶν (=φαρδαίνοντας τίς τσεπάρους τους), μεγαλύνοντας τὰ κράσπεδα (τούς ποδόγυρους) τῶν ἱματίων αὐτῶν, τῶν ἀγαπώντων τὰς πρωτοκλισίας ἐν τοῖς δείπνοις καί τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς καί τούς ἀσπασμούς ἐν ταῖς ἀγοραῖς καί καλῆσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ραββί ραββί, πατέρες, καθηγηταί, μείζονες καί ὑψωμένοι!» (Ματ.23,5-12). Ποιοί; Οἱ «ὑποκριταί Φαρισαῖοι, οἱ κλείνοντες ἀπὸ τοῦ λαοῦ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, οἱ κατεσθίοντες τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν ὅτι δῆθεν θὰ προσεύχωνται ἐκτενῶς γι' αὐτές, οἱ περιάγοντες τὴν θάλασσαν καί τὴν ξηρὰν νὰ κάνουν ἓνα προσήλυτον, οἱ μωροί καί τυφλοί πού ἀποδεκατοῦσαν τό ἡδύοσμον καί τό ἄνηθον καί τό κύμινον, ἀφήνοντας τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν καί τὸν ἔλεον καί τὴν πίστιν, οἱ τυφλοί ὁδηγοί, οἱ διωλίζοντες τὸν κώνωπα τὴν δέ κάμηλον καταπίνοντες» (Ματθ.23,13-24). Ἐκ τούτων, εὐκόλα δύναται ν' ἀναλογισθῇ κανεὶς πῶς θὰ ἐξεφράζετο ὁ Κύριος χαρακτηρίζοντας τοὺς σημερινούς Φαρισαίους ἐπισκόπους! Περί τῆς ἀμφιέσεως τῶν ὁποίων καί ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐξ ἄλλου ἀσχοληθεῖσα, διὰ τοῦ 16^{ου} Κανόνος αὐτῆς ὡς «**βλακεία καί βλάκας**» αὐτολεξί αὕτη χαρακτηρίζει, αὐτάς καί αὐτούς (ἦτοι τὰς **λαμπράς στολάς**, καί τοὺς ἐνδυομένους αὐτάς **βλάκας ἐπισκόπους**)! Νὰ τοὺς τιμοῦν, νὰ τοὺς ἐπευφημοῦν καί δοξάζουν προσκυνώντας τους σάν αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου, ὄχι ἓναν· ὀγδονταδύο!!! Κι' ὁ μέγας τους καημός εἶναι νὰ ἔρθῃ ἔτσι τό πρᾶμα, πού νὰ νομοθετηθῇ νὰ εἶναι **ἓνας καί μοναδικός ὁ ἐπίσκοπος**, σάν τὸν Ἀντίχριστο πού θὰ 'ρθῇ

Μωρέ σεβντάς, λαχτάρα καί ὄνειρο!!! Τί **διαόλου μυαλά** ἐπὶ τέλους χωρᾶνε μέσα οἱ μίτρες τους! Τί **Ἐωσφορικὴ ἔπαρση** εἰσέδυσε, Θεέ μου!!!!

Γλύτωσε τὴν Ἑλλάδα
καί κάθε μιά ἀλάννα
ἀπ' τὸν **Καραμαντάννα**·
πάλι εἶναι «κοπάννα»...

Παντοῦθε «**σκάει μούρη**»
σάν ἄνοστο ἀγγούρι
μετὰ Ἐπιφανίου
καί ὄχι Ὀνουφρίου!

Κι' ἂν ἄνθρωποι σκοτώνονται;!
Οἱ ὦμοι ἀνασηκώνονται,
ἔτοιμος εἶναι ν' ἄρχῃ
χάριν τοῦ Πατριάρχῃ...

Στήν Πάτρα τοῦ τά ψάλανε,
τό ἄχτι τους ἔβγάλανε.
Μά αὐτός οὔτε ἰδρώνει,
ἀκόμα καμαρώνει!

Τό «Φιλαράκι» δέν μιλά.
«Μπόϊ χρυσό», ἀριστερά...
Γυρίσανε Καλαμαριά,
ταξίδι **ἄλλοῦ** σκαρώνει.

Εἶπαν νά πᾶν' ὡς Διασῶστες!!!...
ἀλλ' εἶναι «Κολοκυθοκόφτες».
Ἐν χρειασθῇ νά σκονισθοῦν,
νερό πού θά 'βρουν νά ... λουστοῦν;;;

Γι' αὐτό κι' **ὁ κόσμος** κάθε μέρα
«τούς λούζει», ὅπως τούς ἀξίζει
πατόκορφα τούς μυκτηρίζει,
κι' αὐτός τά πάντα καθορίζει.

Ἄς τό νομίζουν ὅτι ἄρχουν
καί Ἐκκλησίας προεξάρχουν!!!
Ἀφέντης εἶναι ὁ Θεός
καί Δραγουμᾶνος* ὁ λαός!

Ὑποσημείωσις: Δραγουμᾶνος = ὁ διερμηνεύς.

Ἱερεὺς Ἰωάννης Νικολόπουλος
ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ
9.2.2023